N°. 103. A°. 1840.

WOENSDAG, den 23sten DECEMBER.

Nieuwe Surinaamsche Courant.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 19 December 1840.*

Alzoo de navolgende personen zich bij requeste aan Zijne Excellentie den Heer Gouverneur Generaal hebben gewend, met verzoek om *Brieven van Manumissie* te verleenen aan de navolgende Slaven, als:

1°. J. J. BERKHOFF, als Straatvoogd over- en voor de Slavinnen *Saraatje* en *Johanna*.

2°. L. A. DE MESQUITA privé en qq., J. J. DE MESQUITA, Eigenaren van den Houtgrond *De Nieuwe Hoop*, voor de Slavin *Martha*; aan gemelden Houtgrond toebehoorende.—

En

3°. JOSEPH TYNDALL, als Eigenaar van de Plantaadje *Nursery*, voor de Slaven *Billij* en *Man*; aan gemelde Plantaadje toebehoorende.

Zoo is het, dat al de genen, welke vermeenen mogten eenige redenen te hebben, zich hiertegen te verzetten, worden opgeroepen om binnen den tijd van *drie weken*, na de dagteekening dezer, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen; zullende na verloop van dien tijd de verzochte *Brieven van Manumissie* verleend worden.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Militair Bureau.

PARAMARIBO, *den 18 December 1840.*

Door Zijne Excellentie den Heere Schout bij Nacht, Gouverneur Generaal, zijn bij Gouvernements Order van den 17 dezer, No. 252, voor het Jaar 1841, benoemd tot *Leden* van het *Militair Geregtshof*, de na te noemene Officieren van het Garnisoen alhier, te weten:

De Officier van Gezondheid van de 1ste klasse, J. GROESBEEK.

De Kapitein Kwartiermeester, C. F. VAN CASTEREN.

De Officier van Gezondheid van de 1ste klasse, J. DE BROUWER.

De 1ste Luitenant J. F. CASSA.

En tot plaatsvervangend Regter, de 1ste Luitenant, J. CATTULA.

De Kapitein Adjudant,
F. C. COBLIJN.

Militair Bureau.

PARAMARIBO, *den 18 December 1840.*

Door Zijne Excellentie den Heere Schout bij Nacht, Gouverneur Generaal, is bij Gouvernements Order van heden, No. 254 | 25, bepaald, dat de bij artikel 92 van het Reglement voor de Schutterij alhier, bedoelde *Schutters-Raad*, voor het Jaar 1841, bestaan zal uit de Heeren:

Majoor J. HELB, als *President.*

1e Luitenant E. J. S. STUGER,
2e Luitenant H. S. ABENDANON,
Sergeant-Majoor J. E. WESENHAGEN,
Sergeant S. M. BROMET,
Korporaal J. A. DE VRIES,
Schutter P. G. LABADIE,
} als *Leden.*

Mitsgaders:

Dat de functien van Griffier bij voormelden Raad, gedurende 1841, zullen worden waargenomen door den Kapitein Kwartiermeester bij de Schutterij, H. BENJAMINS.

De Kapitein Adjudant,
F. C. COBLIJN.

MENGELWERK.

Het goede geneesmiddel.

Keizer J o z e f in *Weenen* was een wijs en weldadig regent, zoo als iedereen weet; maar alle menschen weten niet, dat hij eens doctor geweest is, en eene arme vrouw genezen heeft. Eene arme zieke vrouw zeide tot haar zoontje, »kind, haal me een' doktor; want ik kan het van de pijn niet uithouden." Het jongsken liep van den eenen doktor naar den anderen; maar niemand wilde komen; want in *Weenen* kost eene visite, of de gang, dien een doktor naar een' patient doet, een' gulden, en de arme knaap had niets dan tranen, die wel in den hemel voor goede munt gelden, maar niet bij alle lieden op de aarde. Toen hij echter naar den derden doktor op weg was, reed de keizer in eene opene kales hem langzaam voorbij. De jongen zag hem wel voor een' rijk' heer aan, maar wist toch niet, dat het de keizer was; en hij dacht: »ik zal het eens proberen." »Genadige heer," zeide hij, »zoudt ge mij wel een' gulden willen geven? O, wees zoo barmhartig!" De keizer dacht, die maakt het al vrij laconiek; en denkt misschien: wanneer ik een' gulden op eens ontvang, dan behoef ik om al die onderdeelen, waaruit de gulden zoo al bestaat, niet te bedelen. »Als ik een dubbeltje gaf, is dat ook niet goed?" vroeg hem de keizer. Het jongsken zeide: »neen," en beduide hem toen, waar hij het geld voor noodig had. De keizer gaf hem toen den gulden, en laat zich naauwkeurig door hem opgeven, hoe zijne moeder heet, waar zij woont; en terwijl de jongen naar den doctor loopt en de lijderes t' huis ligt te bidden, dat God haar toch niet verlaten mag, rijdt de keizer naar hare woning, en wikkelt zich een weinig in zijn' mantel, derwijze, dat men hem niet regt herkennen kan, of men moest hem al zeer scherp in het aangezigt zien. Doch toen hij bij de zieke vrouw in haar kamertje kwam (en het zag er vrij naakt en armoedig uit), denkt zij, dat het de doctor is, en vertelt hem hare omstandigheden, en dat zij nog zoo arm bovendien was, en geene behoorlijke verzorging had. De keizer zeide: »Ik zal u een recept voorschrijven," en zij wees hem, waar de inktkoker van haar zoontje stond. Hij schreef dan het recept en onderrigtte de vrouw, naar welke apotheek zij het zenden moest; wanneer het kind t' huis kwam, en leide het op de tafel. Toen hij pas eene minuut geleden vertrokken was, kwam de ware doktor ook. De vrouw verwonderde zich niet weinig, toen zij hoorde, dat hij ook de doctor was, en verontschuldigde zich, dat er reeds een doctor geweest was, die haar iets verordineerd had, en dat zij slechts op haar zoontje had gewacht. Toen echter de doctor het recept in de hand nam, en zien wilde, wie bij haar geweest was, en wat voor een' drank en wat voor pillen hij haar verordend had, stond hij niet weinig verwonderd, en zeide tot haar, »Vrouw, gij zijt een' goeden doctor in handen gevallen; want hij heeft u 50 dukaten verordend, betaalbaar op 's keizers kassiers en onder aan staat: J o s e p h, wanneer gij hem kent. Zulk eene maagpleister, en hartzalf, en oogentroost had ik u niet kunnen voorschrijven." Toen sloeg de vrouw hare oogen naar den hemel, en kon geen woord spreken van dankbaarheid en ontroering; en het geld werd dadelijk door den kassier uitbetaald, en de doctor verordende haar eene mixtuur, en door de goede geneesmiddel en de goede oppassing, die zij zich thans voor haar geld verschaffen kon, geraakte zij binnen weinige dagen weêr op de been. Aldus heeft de doctor de kranke vrouw genezen, en de keizer de arme, en zij leeft nog, en is naderhand weder in het huwelijk getreden.

Levensschets van Lucien Bonaparte.

Den 29sten Junij 1840 stierf in *Viterbo* bij *Rome*, L u c i e n B o n a p a r t e, de tweede zoon van L e t i t i a, ten jare 1773 in *Ajaccio* geboren. Na N a p o l e o n is L u c i e n zonder tegenspraak het merkwaardigste lid der familie. Niet zonder eenige roemzucht, legde hij zijnen roem misschien slechts daarin aan den dag, dat hij alleen voor zijnen broeder niet bukte en afhankelijk van denzelven zijn karakter trouw bleef. In alle omstandigheden gaf hij blijken van hardnekkigheid; daarbij verbond hij echter een bevallig en innemend voorkomen, hetwelk hem overal bemind maakte. Door zielskracht en tegenwoordigheid van geest besliste hij de door hem voorbereide omwenteling van den 18den Brumaire. Als minister legde hij veel heerschzucht aan den dag, en ging hij dikwijls met overijling te werk; echter wist hij zich in zijne hoedanigheid goed te doen. De wrijvingen tusschen hem en zijnen broeder ontaardden niet zelden in opentlijke vijandschap, die tot de hevigste tooneelen aanleiding gaf. Eens wierp hij den Keizer zijn minister-portefeuille voor de voeten en riep: »Liever wil ik mijnen post nederleggen, dan de handlanger van een' despoot zijn!" Bij eene andere gelegenheid rukte L u c i e n zijn horlogie uit zijn' zak, en smeet het op den vloer en riep zijnen broeder de merkwaardige woorden toe: »Even zoo als ik dit horlogie hier verbrijzel, zoo zult gij eens verbrijzeld worden, en er zal eens een tijd komen, waarin al uwe aanhangers en bloedverwanten geen plekje zullen hebben, waar zij hun hoofd op nederleggen!" Toen L u c i e n, na het overlijden zijner eerste gemalin, met de weduwe van den bankier J a u b e r t o n in het huwelijk trad, geraakte N a p o l e o n in de felste woede en zwoer L u c i e n, die eene zijns onwaardige huwelijksverbindtenis had aangegaan, nimmer tot eenen prins van Frankrijk te verheffen. J o s e p h wendde, na den vrede van *Tilsit*, vergeefsche pogingen aan, om eene verzoening tusschen de twee broeders te bewerken. Er werd eene bijeenkomst te *Mantua* bepaald, en hier sloeg N a p o l e o n zijnen broeder voor, om zijne oudste, destijds twaalf jaar oude dochter met den Prins van Asturie in het huwelijk te verbinden. Doch L u c i e n had den moed, dit voorstel van de hand te wijzen, omdat de Keizer herhaalde malen verlangde, dat hij zich van zijne gemalin zoude schelden. — »Nooit," antwoordde hem L u c i e n, »nooit, al was de kroon van Frankrijk de prijs, zal ik mij geen uur van de moeder mijner kinderen scheiden!"

In het jaar 1808 drong Napoleon hem de Spaansche kroon op; maar Lucien, die in den schoot zijns huisgezin gelukkig leefde, verscheidene malen in Spanje geresideerd had en het Spaansche karakter kende, sloeg de opgedragene verheffing onverwijld af. Hij trok naar *Canino* terug, eene landhoeve, twaalf (italiaansche) mijlen van *Rome*, en hield, zich hier onledig met den landbouw, waarvoor hij altijd eene bijzondere geneigdheid gekoesterd had. In een grof wollen wambuis en plompe schoenen met dikke zolen zag men hem gansche dagen de velden bezigtigen, de landlieden gagaan of de arbeiders aanmoedigen. Hij liet opdelvingen doen, en een overheerlijk marmeren standbeeld van Juno en verscheidene andere fragmenten van groote waarde beloonden zijne moeite. Talrijke runderen en schapen bragten levendigheid in zijne velden ijzergieterijen werden aangelegd, en hij verspreidde veel levendigheid en welvaart in de gansche landstreek. Na den Parijschen vrede verhief hem de Paus tot de waardigheid van Romeinsch Prins met den titel: *Principe di Canino.*

Lucien werd van den geweldigen val des Keizers fel geschokt, en toen deze op *Elba* resideerde, kwam door bemiddeling van Letitia en de Prinses Borghese eene volkomene verzoening tusschen de beide broeders tot stand. Toen Lucien de tijding kreeg, dat Napoleon van *Elba* gevlugt was, wenschte hij hem in een' brief geluk. »Uwe terugkomst," schreef hij," is het schitterend punt van uwen militairen roem; maar nog een' anderen, grooteren triomf hebt gij gevierd: gij hebt de harten der Franschen veroverd." Na de nederlaag van *Waterloo* behield hij alleen zijne bedaardheid van geest en zocht den moed van Napoleon op te wekken. »Gij geeft het spel op," zeide hij, »zonder het verloren te hebben; het verlies van 30,000 man kan geen' invloed op het lot van Frankrijk hebben." Toen Napoleon nog altijd besluiteloos bleef, zeide hij tot zijnen secretaris: »De damp van *Mont St. Jean* heeft zijn brein verward."

Gedurende dat Napoleon als balling op het eiland *St. Helena* leefde, was Luciens hart onophoudelijk door het harde lot zijns broeders bewogen. Hij vervoegde zich bij het Engelsch gouvernement ter bekoming van verlof, om twee jaren zonder familie bij Napoleon te mogen wonen, maar het werd hem geweigerd. Hij woonde vervolgens te *Rome* in zijn schoon paleis in de *via Condotti*, den zetel van den fijnsten kunstsmaak. Elken avond waren al de takken der familie rondom hem verzameld, welke kring ook voor elken vreemdeling, die geïntroduceerd wenschte te worden, open stond. Zijn zoon, Prins Musignano, trouwde met de dochter zijns broeders Joseph, en zijne oudste dochter uit zijn eerste Huwelijk huwde den prins Prossedie. Zij is even zoo beminnenswaardig, als verstandig en schoon, en dezelfde, die de hand van Ferdinand, den Koning van Spanje, heeft geweigerd. Het antwoord, dat zij bij deze gelegenheid aan haren keizerlijken oom gaf getuigt van de standvastigheid haar karakters: »Hoe zou ik" — zeide zij — »een' man kunnen liefhebben, dien ik geene achting toedraag!"

Zoo uitstekend zijne talenten als redenaar zijn, zoo weinig muntte hij als dichter uit. Zijn heldendicht: »*Charlemagne, ou léglise délivrée*," is middelmatig; zoo ook de door hem vervaardigde roman! »*Stellina.*" Las Cases verhaalt, toen Lucien na Napoleons terugkeer van *Elba* te *Parijs* aankwam, dat Joseph den Keizer toen zocht over te halen, om denzelven tot Gouverneur-generaal van *Corsica* aan te stellen, dat de Keizer ook in zijn verlangen bewilligd, en dat slechts de drang der omstandigheden en de groote gebeurtenissen, die Napoleon van den troon nederbonsden, de uitvoering verhinderd hadden.

Oordeel van Walter Scott over Napoleon.

De afschuwelijke moord, aan den hertog van Enghien gepleegd, was eene daad van wreedaardige wraakzucht. De daden van Napoleon vloeiden allen voort uit een grondbeginsel van eigenbaat in het staatkundige, waaraan men een groot gedeelte van zijnen voorspoed zoo wel, als van zijne rampen, en nagenoeg al zijne staatkundige misdaden, hebbe toe te schrijven. Lucien gaf van zijnen Broeder dit portret: »Zijne gedragingen werden »alleen door zijne staatkunde geregeld, »en zijne staatkunde was enkel gebouwd »op zijne zelfzucht. Nooit misschien bezat »eenig sterveling dat beginsel van eigenbaat, »zoo gemeen aan het menschelijk geslacht, »in zulk eene mate. Het was door de »natuur hem als in het hart geplant, en »verder aangekweekt door zijne opvoeding, »die hem al vroeg van het gezellige leven »verwijderde." Ik twijfel zeer, of Napoleon, bijaldien hij het geluk van *Frankrijk* onder de Bourbons enkel door het opheffen van eenen vinger hadde kunnen verzekeren, dien vinger (ten zij de verdienste der daad zijner eigene grootheid bevorderlijk ware geweest) wel ooit zou hebben opgeheven. Met één woord, zijn persoonlijk belang was het middelpunt van een' cirkel, welks omtrek zich naar willekeur konde verwijden, maar welks middelpunt steeds vast en onbewegelijk bleef. Zijne zelfzoekende beginsels waren niet voldaan, vóór dat hij alle sporen had vernietigd van die liberale instellingen, ten koste van zoo veel bloed en tranen verworven, en *Frankrijk*, behoudens den onverwinbaren invloed van het algemeene gevoelen, had teruggebragt tot den staat van *Konstantinopel* en *Algiers*. Zijne onderdanen te berooven van de voorregten, op welke zij, als vrije menschen, regt hadden, was eene zedelijke moord. De natie verloor, door zijne herhaalde aanmatigingen, alle vrijheden, welke het oude Gouvernement haar had laten behouden. Opregte staatkunde; bijzondere belangen, gemeentegoederen, zedelijke wetenschappen, onderwijs, — alles werd door het Gouvernement beheerd. *Frankrijk* was een ontzaggelijk leger, onder het volstrekte gezag van een' krijgsbevelhebber, aan geenerlei toezigt, aan geenerlei verantwoordelijkheid onderworpen. Bij deze natie, nog vóór kort beroerd door duizende politieke clubs, had geene klasse van burgers, in welke omstandigheid het ook zijn mogt, het regt, zich te vereenigen, om haar gevoelen te openbaren. Geen middel hoegenaamd, noch in de gewoonten noch in de wetten, bleef aan het volk over, om de misslagen des bestuurs op te heffen, of het misbruiken van deszelfs gezag te wederstaan. *Frankrijk* kon vergeleken worden met het kadaver des *Turkschen* rijks, uitgenomen de weêrspannigheid der *Pacha's*, den hardnekkigen tegenstand der *Ulema's* en de oproerige komplotten der *Janitsaren*. Napoleon had de drukpers zoo geheel aan zich onderworpen, dat *Frankrijk* niets te weten kwam, dan door zijne *bulletins*. Er was geen sprake van den slag bij *Trafalgar*, dan verscheidene maanden nadat dezelve geleverd was, en toen nog werd de waarheid geheel misvormd. De sluijer, die de voor het volk meest belangrijke gebeurtenissen dekte, was zoo digt, dat op den avond van den dag, dat de slag bij *Montmartre* voorviel, de *Moniteur* niets bevatte, dan eene verhandeling over de *Nosographie* en een artikel over een toen ten tooneele gevoerd Drama! — Tusschen het verbergen der waarheid en het verzuimen van eene logen is slechts ééne schrede. Napoleon maakte zich in beiderlei opzigt zoo berucht, dat *mentir comme un bulletin* (*liegen als een bulletin*) een spreekwoord werd, dat zich in de *Fransche* taal nog lang zal handhaven, en dat Napoleon tot des te grooter schande verstrekt, dewijl het algemeen bekend is, dat hij zelf schier altijd deze dusgenaamd *officiele* stukken opstelde.

Cooper en zijne afkomst.

De Heer James Fenimore, de bekende *Amerikaansche* Schrijver, heeft te *Nieuw-York* een proces van injurie tegen den Heer Webb, uitgever van het aldaar verschijnende dagblad *the Enquirer*, begonnen, omdat deze, tot wederlegging van eene opgaaf in Coopers jongste werk (*Home as fourd*), in zijn blad eenige opheldering over de afkomst van den Heer Cooper gegeven had. Laatstgemelde moet zich, in gemeld werk, als eene soort van *Amerikaansche Lord* hebben voorgedaan, die eene opvoeding genoten had, zoo als zulks in de Vereenigde Staten zelden het geval is. Hiertegen voert de Heer Webb aan, dat de Heer Cooper, wel is waar, van eerlijke, doch tot zeer lagen stand behoorende lieden afstamt; dat zijn vader een vischkooper geweest was, die zijne waar langs de straten van *Burlington* had uitgevent; dat deze naderhand, toen hij eenig vermogen verzameld had; eene wagenmakerij had aangelegd, en hierbij zoo zeer vooruitgekomen was, dat hij tot Vrederegter van het oord, waar hij thans nog woonde, gekozen geworden was; dat de grootmoeder van den Heer Cooper, van moederszijde op de markt te *Philadelphia* moeskruiden en andere groenten verkocht, en zich daarbij, dit moest men zeggen, zulk eenen naam verworven had; dat men er zich nu nog *de oude moeder* Fenimore en hare voortreffelijke waren herinnerde. — Ontwijfelbaar behoorde de Heer Cooper, wanneer het met de zaak inderdaad zoodanig gesteld is, deze openbaarwording van zijnen stamboom als eene huldiging, dan als grond tot een proces van injurie, op te nemen; want ontwijfelbaar strekt het hem tot des te grooter eer, onder zulke omstandigheden zijnen ver verbreiden letterkundigen roem verworven te hebben. Ondertusschen schijnt het, dat de Heer Cooper werkelijk bewijs van zijne voorname afkomst wil leveren, en vandaar het geding, met hetwelk de niets verzwijgende faam zich gehaast heeft, ook het lezend publiek aan deze zijde van den *Atlantischen Oceaan* bekend te maken.

ADVERTENTIËN.

(41268) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, zal op DONDERDAG den 21sten December 1840, des voormiddags om *half negen* uren, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden uit gemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen:

De Slaven, met namen: *Delia, Louisa* of *Amelia* en *Amba*; bekend staande ten name van JEANNETTE MEIJER, (*nu boedel*), doch als het eigendom van RICHARD WHITE, in Executie genomen.

Het HUIS en ERF, gelegen aan de *Gravenstraat*, La. B. No. 23 Nieuwe Wijk en La. D. No. 57 Oude Wijk; aankomende F. DE VALK HUSKUS.

Paramaribo, den 22 December 1840.

R. GOLLENSTEDE,
Exploicteur.

De Heer CHARLES LANDRÉ, door de *Commissie van Geneeskundig Onderzoek en Toevoorzigt*, als MEDICINÆ DOCTOR in deze Kolonie geadmitteerd zijnde, zoo wordt hiervan aan belanghebbenden kennis gegeven.

Paramaribo, den 18 December 1840.

De Scriba der Commissie voornd.,
JOHs. ABRAHAMSZ.

DE JONGE & Co.,

bieden te Koop:

Extra onvervalschte BORDEAUX- en MONTFERRANT WIJN in oxhoofden en bij het dozijn, DRY MADERA in vatjes en bij het dozijn en LONDON BOTTLED PORTER. (41277)

Scheepstijdingen.

UITGEKLAARD.

Den 18den dezer, de Nd. Am. Brik *Harvest*, Kapt. John Parrott, naar St. Thomas, lading: 131 vaten Melassie.

Den 21sten, het Schip *Heppens*, Kapt. G. D. Swart, naar Amsterdam, lading: 232 vaten Suiker, 3 vaten gebroken Koffij, 35 balen schoone- en 1 dito vuile Katoen en 30 vaten Rum (3392 gall.)

Te Paramaribo, ter Boekdrukkerij van BOON & Co.